

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie z powództwa H. B. przeciwko Towarzystwo Ubezpieczeń spółka akcyjna w W.,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 14 stycznia 2025 r.,

na skutek skargi H. B. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Warszawie o sygn. akt XV C 2972/19 i Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn. V ACa 2236/23,

z udziałem Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie,

stwierdza swoją niewłaściwość i przekazuje sprawę według właściwości Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie.

l.n

UZASADNIENIE

Skarżąca H. B., zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika – r.pr. K. B. złożyła w dniu 4 listopada 2024 r. (data prezentaty) do Sądu Apelacyjnego w Warszawie „skargę o stwierdzenie naruszenia prawa do rozpoznania sprawy do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki”, wnosząc o: stwierdzenie stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie z powództwa H. B. przeciwko Towarzystwo Ubezpieczeń na Życie S.A. z siedzibą w W., toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie, V Wydział Cywilny, sygn. akt V ACa 2236/23 (sygn. akt sądu I instancji XXV C 2972/19); wydanie zalecenia Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie jak najszybszego

rozstrzygnięcia sprawy o sygn. akt V ACa 2236/23; zasądzenie od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Warszawie, na rzecz skarżącej (powódki) sumy pieniężnej w wysokości 20.000 zł; zasądzenie od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Warszawie, na rzecz skarżącej (powódki) kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu skargi Skarżący podnieśli, szereg szczegółowych zarzutów i okoliczności odnoszących się na równi do postępowania przed Sądem Okręgowym w Warszawie w sprawie o sygn. akt XXV C 2972/19, jak i Sądem Apelacyjnym w sprawie o sygn. akt V ACa 2236/23.

Prezes Sądu Apelacyjnego w Warszawie w odpowiedzi na skargę z 4 grudnia 2024 r. zgłosił swój udział w sprawie i wniósł o oddalenie skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie mogła zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy, ponieważ właściwy do jej rozpoznania jest Sąd Apelacyjny w Warszawie.

W artyku 4 ustawy o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn.: Dz.U. z 2023 r. poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość postępowania”) uregulowano kwestię właściwości rzeczowej Sądu Najwyższego i sądów powszechnych dotyczącej skargi.

Sąd Najwyższy stwierdza, że ustawa o skardze na przewlekłość została skonstruowana w oparciu o jednoznaczną atrybucję właściwości dokonanej według hierarchicznej struktury sądownictwa, a nie rodzajów postępowań. Stosownie do art. 4 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, Sąd Najwyższy jest właściwy do rozpoznania skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki „[j]eżeli skarga dotyczy przewlekłości postępowania przed sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym”. Jeżeli zaś skarga dotyczy przewlekłości postępowania przed sądem okręgowym i sądem apelacyjnym – właściwy do jej rozpoznania w całości jest sąd apelacyjny

(art. 4 ust. 1b ustawy o skardze na przewlekłość). Przepisy wyznaczające właściwość rzeczową Sądu Najwyższego do rozpatrywania skarg na przewlekłość postępowania, jako normy o charakterze kompetencyjnym, powinny być interpretowane ściśle i literalnie (postanowienie Sądu Najwyższego z 19 grudnia 2019 r., I NSP 175/19)

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy postanowił o stwierdzeniu swej niewłaściwości i przekazaniu sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie na podstawie art. 200 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., stosowanym odpowiednio na mocy art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c., który stosuje się do niniejszego postępowania na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość.

[a.ł]